

# РЕШЕНИЕ

№ 30672

гр. София, 18.09.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в**  
публично заседание на 19.06.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Калин Куманов**

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **3925** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е във връзка с Решение № 4387 от 10.04.2024 г., постановено от Върховния административен съд по адм.дело № 9461/2023 г., отменящо Решение № 4875/17.07.2023 г. на АССГ по адм.дело № 4133/2023 г., с което е отхвърлена жалба на Е. Ш. П. С. Яп Г., гражданин на С. американски щати и на О. кралство Великобритания и С. И., чрез адв.Х., срещу Отказ от 20.01.2023 г. за издаване на дългосрочна виза вид "D", издаден от Първи секретар, Консул в Посолството на Република България в Л.. В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Наведени са доводи за нарушение на чл.8 от Европейската конвенция за защита правата на човека, като са изложени подробни съображения. От Съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, неправилен и немотивиран. Претендират се сторените по делото разноски. В с.з. жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Консулско длъжностно лице – Консул при Посолството на Република България в Л., Великобритания, се представлява се от гл.специалист И. Н., която оспорва жалбата, изразява становище за нейната неоснователност и моли Съда да я отхвърли. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в случай, че такова е претендирано. Не претендира разноски.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 07.09.2022 г. жалбоподателят е подал в Посолството на Република България в [населено място], Великобритания, заявление за издаване на виза вид "D" /за дългосрочно пребиваване/. Към заявлението са представени: Копие на национален паспорт, издаден от Обединено кралство Великобритания и С. И.; Декларация от К. К. Г. с нотариална заверка от 02.09.2023 г., съгласно която К. К. Г. поема финансовата издръжка на неговия партньор Е. Ш. П. С. Яп Г. и същият ще живее в неговия дом; копия на нотариални актове за собственост на недвижим имот на К. К. Г.; Декларация за идентичност на имена с нотариална заверка от 11.04.2013 г.; Копие на национален паспорт на К. К. Г., издаден от МВР, Република България; Доказателство за сключен граждански брак между Е. Ш. П. С. Яп Г. и К. К. Г. на 14.09.2015 г. в С. Д., САЩ на английски език; Удостоверение, издадено от полицейските власти на Великобритания за това, че Е. Ш. П. С. Яп Г. не е осъждан и срещу него не се водят наказателни производства; Банково удостоверение, издадено от банка във Великобритания, съгласно което К. К. Г. има разкрита банкова сметка във Великобритания без превод на български език; Удостоверение за медицинска застраховка за неотложни медицински разходи в чужбина на Е. Ш. П. С. Яп Г. на английски език без превод на български език. /л.15-29 от адм.дело № 4133/2023 г./

След разглеждане на подаденото заявление и доказателствата към него административният орган е приел, че апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Поради което на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е издаден Отказ от 20.01.2023 г. за издаване на дългосрочна виза вид "D". Като допълнителни забележки в оспорения отказ е посочено: "чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ вр. чл.46, ал.1 от КРБ вр. чл.5 от СК". Като мотиви е посочено: "От съгласувателна процедура, писмо с рег.№ ПД-31-5843/14.12.2022 г. – е установено, че лицето не отговаря на нормативните изисквания за виза на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ".

В хода на първоинстанционното съдебно производство дирекция "Миграция" при МВР е представила Становище рег.№ 5386р-539/19.01.2023 г. на Началник на сектор "Миграция" при ОД на МВР – [населено място] и Докладна записка рег.№ 5386р-472/17.01.2023 г. относно резултати от извършена проверка по заявлението за виза на Е. Ш. П. С. Яп Г. /л.85-87 от адм.дело № 4133/2023 г./ Началник сектор "Миграция" при ОДМВР-гр.П. е изразил мнение, че Е. Ш. П. С. Яп Г. не отговаря на изискванията на посоченото основание за пребиваване – неверни данни за адрес. Посочено е, че няма данни за наложени санкции, както и че няма данни за разрешен статут на продължително пребиваване. Съгласно представената Докладна записка рег.№ 5386р-472/17.01.2023 г. относно извършена проверка по съгласувателна процедура, Е. Ш. П. С. Яп Г. не е открит на посочения от него адрес – [населено място], [улица], нито е открит неговият домакин. Посочено е, че в съгласувателната процедура не е посочен и мобилен телефон за връзка. Държавна агенция "Национална сигурност" е представила писмо рег.№ М-10676/20.06.2023 г., съгласно което съгласувателната процедура по подаденото от Е. Ш. П. С. Яп Г. заявление за издаване на виза е извършена от ТД "Национална сигурност"-гр.П., съгласно глава Втора, чл.3, ал.3 от Инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, което е изразено положително становище и че независимо от него компетентните органи за административен контрол могат да издадат отказ по подаденото заявление за виза в посочените хипотези в чл.10, ал.1 ЗЧРБ /л.91 от адм.дело № 4133/2023 г./

В хода на настоящото съдебно производство, съобразно дадените указания от ВАС, жалбоподателят представи писмени доказателства в превод на български език, както следва: Потвърждение за застрахователно събитие; превод на паспорт, издаден от Кралство Великобритания и С. И. на Е. Ш. П. С. Яп Г. с валидност до 29.06.2032 г.; Разрешение и

удостоверение за сключен граждански брак на 14.09.2015 г. в [населено място], окръг С. Д., щат К., САЩ между Е. Ш. П. С. Яп Г. и К. К. Г.; Заявление за издаване на виза от Е. Ш. П. С. Яп Г.; Банково извличение № 59/17.06.2022 г., удостоверяващо наличие на банкова сметка и средства в нея на К. К. Г.; Банково извличение № 58/17.06.2022 г., удостоверяващо наличие на банкова сметка и средства в нея на К. К. Г.; Банково извличение № 61/17.08.2022 г., удостоверяващо наличие на банкова сметка и средства в нея на К. К. Г.; Банково извличение № 60/17.08.2022 г., удостоверяващо наличие на банкова сметка и средства в нея на К. К. Г. /л.33-53/.

С отменителното решение на ВАС са дадени указания да бъде събрана и приобщена по делото цялата административна преписка по издадения отказ, включително от жалбоподателя да бъдат представени в превод на български език доказателства за съществуване на валидно сключен брак на Е. Ш. П. С. Яп Г. с К. К. Г.. В тази връзка ответникът представи всички документи, касаещи постановения отказ /л.54-80/, както и становище за основанията за отказа /л.81-91/. Дирекция "Миграция" в МВР представи писмо рег.№ 536400-27451/22.03.2025 г., съгласно което в дирекция "Миграция" не е получавано Писмо рег.№ ПД-31-5843/14.12.2022 г. по съгласувателната процедура /л.99/.

ДАНС представи писмо рег.№ ПД-31-5843/14.12.2022 г. на Директора на ТДНС – П. /л.104/. Съгласно същото въз основа на представените документи към заявлението за издаване на виза тип "Д" на Е. Ш. П. С. Яп Г. от специализирания държавен орган е установено, че канещото лице домакин, поемащо неговата издръжка е К. К. Г., съпруг на британския гражданин. В тази връзка специализираният орган е посочил, че на основание чл.46, ал.1 от Конституцията на Република България бракът е доброволен съюз между мъж и жена, и съгласно чл.5 от СК, бракът се сключва по взаимно, свободно и изрично съгласие на мъж и жена. Изрично е посочено и Решение № 15 от 26.10.2021 г. на Конституционния съд на Република България. Направен е извод, че една от характерните особености по отношение на правната уредба на брака в Република България е, че той може да бъде сключен само и единствено между мъж и жена, а не от лица от различен пол. На второ място е посочено, че по отношение на британския гражданин Е. Ш. П. С. Яп Г. са налице данни, попадащи в хипотезите на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ - "не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит" и чл.26, т.3 ЗЧРБ - "отказва се издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец, или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване".

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният отказ е връчен на жалбоподателя на 23.03.2023 г. Жалбата е депозирана на 06.04.2023 г. по електронен път /л.4/, в законоустановения срок от съобщаването, от надлежна страна и чрез редовно упълномощен адвокат /л.51 от адм.дело № 4133/2023 г.и л.32 от настоящото дело/, поради което е процесуално допустима.

Оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 Н., визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото са представени Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министър на външните работи и Заповед № АВ-02-169/24.09.2019 г.,

издадена от Посланика на Република България в Л., с която на основание чл.34, ал.1 и ал.2 Н. В. И. И. С., Първи секретар в Посолството на Република България в Л., е определена за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва /съобщава/ на заинтересованите лица, формуляр по образец, съгласно Приложение №7 към чл.34, ал.1 и Приложение №8 към чл.34, ал.2 Н. и обосновки на отказ за издаване на визи, анулиране и отмяна на виза /л.36 от адм.дело № 4133/2023 г./.

Спазена е установената форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение №7 Н., изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният отказ е издаден в съответствие с чл.59, ал.1 и ал.2 АПК.

Не се установяват допуснати в хода на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществения, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от чл.146, т.3 АПК.

Актът съответства и на материалния закон.

В разпоредбите на чл.10, ал.1 ЗЧРБ, са регламентирани фактическите основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е едно от тях. Съгласно чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл.32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл.21, § 1 и на чл.32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на

условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

Доколкото жалбата е допустима съгласно чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, Съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Съгласно чл.8 ЕКПЧОС и чл.3 от Протокол №4 към нея, всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело *Carpenter* Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело *Boultif* ЕСПЧ приема, че "извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл.8, § 1 ЕКПЧОС".

В случая от представените по делото доказателства във връзка с дадените от ВАС указания се установи, че между жалбоподателя и К. К. Г. /български гражданин/ е сключен брак на 14.09.2015 г. в С. Д., К., както и че двамата партньори живеят на територията на Великобритания. Установи се още, че от ТДНС-П. е извършена съгласувателна процедура по депозираното заявление за издаване на виза. В хода на същата е прието, че на основание чл.46, ал.1 от Конституцията на Република България бракът е доброволен съюз между мъж и жена, и съгласно чл.5 от СК, бракът се сключва по взаимно, свободно и изрично съгласие на мъж и жена. Изрично е посочено и Решение № 15 от 26.10.2021 г. на Конституционния съд на Република България. Направен е извод, че бракът в Република България може да бъде сключен само и единствено между мъж и жена, а не от лица от еднакъв пол. На второ място е посочено, че по отношение на британския гражданин Е. Ш. П. С. Яп Г. са налице данни, попадащи в хипотезите на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ - "не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит" и чл.26, т.3 ЗЧРБ - "отказва се издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец, или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България и получаване на разрешение за пребиваване".

Понятието "семейство", съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва съпруг и съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е "необходимо в едно демократично общество, т. е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел". Прилагането на чл.8, § 2 ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл.8, § 1 ЕКПЧОС, налага извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят не желае трайно да се установи на територията на Република България, няма доказателства да поддържа трайни връзки и контакти със свои близки в Република България. Жалбоподателят и неговият партньор дори не са открити на посочения адрес след извършена от националните власти проверка в хода на съгласувателната процедура по депозираното заявление за виза "Д". Не са представени и безспорни доказателства, удостоверяващи, че бракът между двете лица не е сключен фиктивно /тук следва да се има предвид и

цитираната съдебна практика в Решение № 4387 от 10.04.2024 г. по адм.дело № 9461/2023 г./.

Съдът съобрази неактивното процесуално поведение на жалбоподателя – същият не се яви в нито едно от проведените съдебни заседания, не прояви активност за събиране на доказателства.

В случая административният орган правилно е приел, че апликантът не е доказал действителното си намерение да се установи трайно на територията на Република България, липсват доказателства за осъществени от него посещения на страната с неговия партньор. Няма доказателства, от които да се установи постоянна и непрекъсната връзка между апликанта и К. К. Г., респ. редовни съвместни посещения в Република България. Съобразявайки цитираната съдебна практика на ЕСПЧ в Решение № 4387 от 10.04.2024 г. на ВАС по адм.дело № 9461/2023 г., Съдът намира, че в случая от страна на апликанта действително не се доказва достоверно целта и условията на заявеното от него пребиваване. Обстоятелството на сключен брак с български гражданин, разгледано в съвкупност с цитираната съдебна практика на ЕСПЧ, не е достатъчно за издаване на виза "Д" с оглед посочената от апликанта в заявлението цел за издаването ѝ. Основанието е, че апликантът не доказва целта и условията на заявеното от него пребиваване, и че бракът е сключен с цел заобикаляне на закона, което е видно от писмото на ТДНС-П..

От събраните доказателства и от процесуалното поведение на жалбоподателя се установява, че последният дори няма намерение трайно да се установи на територията на Република България. Като се отчетат посочените дотук обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства, обуславящи дерогация на правото по чл.8, § 1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – апликантът има намерение да посещава Република България като гост, без намерение за трайно установяване в държавата.

По изложените по-горе съображения Съдът намира, че оспореният акт е издаден при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Ответникът не е заявил искане за присъждане на разноски, поради което Съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

## **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Е. Ш. П. С. Яп Г., гражданин на С. американски щати и на О. кралство Великобритания и С. И., чрез адв.Х., срещу Отказ от 20.01.2023 г. за издаване на дългосрочна виза вид "D", издаден от Първи секретар, Консул в Посолството на Република България в Л..

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: